

Dan u Zagrebu

Dan u Zagrebu je bio zanimljiv, nije bio spektakularan kao što je moja malenkost možda priželjkivala, ali bilo je osvježavajuće vidjeti svakojaka mjesta i ljudе – sretne i one možda malo manje sretne.

Posjet „komuni“ za ovisnike je bio začuđujuće eye-opening (otvorio mi je oči, nije sve kako se čini). Uopće ne znam bih li trebao tu ustanovu nazvati komunom jer ona to nije, sami su polaznici rekli da oni nju ne doživljaju takvom. Njima nije, recimo, neki psiholog naredio da provedu neko izvjesno vrijeme u toj ustanovi kako bi se njihova ovisnost riješila sama od sebe, već sami žele ostati тамо. Samim dolaskom pred zgradu (koja je, usput rečeno, bukvalno bila dvorac) osjetio sam neku hladnoću, kao kad u filmovima protagonist dolazi pred neku napuštenu kuću i gledatelj odmah može uvidjeti da će se nešto loše dogoditi. Hladnoći je, doduše, možda i doprinio dosadan vjetar. Neki od članova ustanove su nas dočekali, pozdravili nas i bili su veoma uljudni, a to nije neka stvar koju bi pojedinac očekivao od „zloglasnih drogeraša“. Pričali su nam o svom životu, koji nije bio samo med i mljek, što mislim da iziskuje puno hrabrosti, bilo to pred dvjesto, pedeset ljudi ili samo pred jednim čovjekom. Bili su iskreni, iako se vidjelo da tuguju za svojim izborima u prošlosti, oni su ga shvatili na humorističan način, što mi je jednostavno super. Valja nadodati da oni taj dio života provedenog u komuni ne shvaćaju nekom prazninom koju jedva čekaju nadoknaditi, nego kao postajanje boljim čovjekom, sklapanje pravih prijateljstava i dolaskom na pravi put. Također, impresivno je što oni sve na tom imanju rade sami, bilo to slikanje, građenje, kuhanje, ma bilo što – sve rade sami. Prije kretanja na put sam mislio da je glupo što im dajemo donacije, jer ipak, imao sam laički stil razmišljanja – što će im novac kad će sve samo potrošiti na drogu?, ali oni žive od to malo donacija što dobiju, i, mogu reći da sam pogriješio u njihovoj procjeni, i oni su samo ljudi.

Poslije toga smo imali slobodno vrijeme, Zagreb je veliki grad, mogu reći da bih se vrlo vjerojatno izgubio da nisam imao svoje društvo kao vodiča. Imali smo par sati za provesti lutanjem po velegradu, iako zvuči puno, brzo je prošlo. Nakon toga smo krenuli u Dom za nezbrinutu djecu u Nazorovoј.

Zgrada doma se nalazila daleko, daleko od očiju, kao da ljudi тамо nešto žele sakriti. Pretpostavio sam da će obilazak cijelog kompleksa biti brz i da neću naučiti ništa što već nisam znao, a uz to sam iz priča ljudi koji su to već prošli očekivao biti razdražen i tužan poslije svega. U glavi sam zamišljao da će djeca тамо biti izložena i dotjerana kao ukrasni poniji i tamo služiti čisto kao izložbeni primjerci kako bi nam se slomilo srce i nikad ne postupila s našom djecom kako su njihovi roditelji s njima. No opet, po tko zna koji put, moja očekivanja su se ispostavila pogrešnim, djeca su bila onakva kakva jesu, nisu ih uljepšavali, nisu im zabranjivali neka njima svojstvena ponašanja i slično. Prvo nam je glavna teta (nisam siguran kako se točno zove njena funkcija, a dom pomalo liči na vrtić pa bih se poslužio tim izrazom) ukratko objasnila sve što bismo za prvu ruku trebali znati i što bi nas zanimalo, a nakon toga, naš je obilazak započeo. Djeca su bila vesela našim dolaskom, isprva su bili malo sramežljivi, ali tko bi im sudio, svaki dan vide nova lica i vjerojatno im je to malo zastrašujuće. Nakon nekog vremena su se opustili kao i mi, počeli su nas naganjati, pričati s nama, grliti nas, penjati se po svemu na što se popeti moglo. Vjerujem da smo se svi raznežili pored njih, bili mi macho muškarci ili ne, htjeli ili ne htjeli to priznati. Mislim da neki od nas, tu ponajprije mislim na sebe, nisu baš stručnjaci u igranju s djecom, ali to njima nije smetalo, bilo im je draga vidjeti nas, a i nama vidjeti njih. Rastanak nikada nije vesela stvar, pa tako ni ovaj, ne znam je li bilo teško zato što su nas zavoljeli u kratkom vremenu ili jer su se nadali da će ih netko od nas povesti sa sobom i jednog dana zvat ih svojim. Sve u svemu, to je bilo jedno nezaboravno iskustvo koje radije ne bih ponovio jer bih izgubio na epitetu nepokolebljive i čvrste osobe xy-kromosoma, ali iskustvo kojeg ču se uvijek rado sjećati.